

gøre med raa og brutale Mennesker, paa hvilke intet andet Middel har vist sig at kunne virke, saa maa Samfundet virkelig være berettiget til over for dem at anvende disse Midler, som ere de eneste, de have Respekt for. Det kan der ikke være nogen Tvivl om. Samfundet kan virkelig ikke stadig være humant over for den Slags Mennesker; det skylder sig selv ikke at lade sig tvinge af disse Individier, og naar det har vist sig, at intet andet formaar at bide paa dem, maa Samfundet efter min Mening være fuldt berettiget til at anvende det eneste Middel, som de i Virkeligheden have Respekt for, og det har den Slags Mennesker — det har vist sig i mange Tilfælde — netop for tørre Brøgl. Det er noget, som det, naar alt andet har vist sig frugtesløst, har vist sig, at de forstaa og have Respekt for. Naar de have set, at de kunne rikkere, at deres Volds handlinger kunne fremkalde en saadan Gængældelsesstraf, saa afholde de sig derfra for Fremtiden; der er efter min Mening ikke noget bedre Middel. Naar, som man jo en Gang imellem ser, en saadan Voldsmand over sit Overfald paa en Mand, der viser sig ham overlegen i Styrke og derfor giver ham en dygtig og forsvarlig Afspyrngling paa Stedet, saa har det vist sig, at en saadan Voldsmand er bleven højt mærkbar og er stukket stukoret bort, og det har maasse holdt ham fra at komme igen, idet han ikke kan vide, om han atter kan træffe sin Overmand. Saa gjorde det ærede Medlem nogle ganske mærkværdige Bemærkninger om et Overfald, som havde fundet Sted i Bredgade; jeg antager, at det er det samme, som jeg er bekendt med. Det ærede Medlem spurte, om disse Bestemmelser om Tvangsarbejder vilde blive anvendte paa disse ærede Medborgere, som altsaa havde gjort sig skyldig i dette Overfald. Ja, jeg tvivler i Virkeligheden ikke paa, at hvis Lovens Bestemmelser efter deres Indhold vare anvendelige paa dette Tilfælde vilde det være Domstolene en sand Fornøjelse at anvende dem uden Hensyn til, om vedkommende Gerningsmænd ere af finere Ekstraktion. Jeg maa imidlertid gøre den ærede Taler opmærksom paa, at han rent har overset, at det er en Betingelse for Anvendelsen af den nævnte Straf, at de paagældendes Handlinger vidne om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd, og det kan dog, vist meget vel tænkes, at en Person en enkelt Gang i Hidighed eller Druffenstab kan forløbe sig ved at gøre sig skyldig i et raat og brutalt Overfald paa sagesløse Mennesker, uden at man derfor paa nogen Maade er berettiget til at sige,

at han har stemplet sig som en Person, der har Tilbøjelighed til at øve raa og voldsom Fremfærd mod sine Medmennesker. Naar den ærede Taler saamtidig bemærkede, at den Slags Sager vist i Reglen bleve afgjorte for luffede Døre, saa indeholder jo netop Lovforslaget her, som jeg før fremhævede, i sin § 3, andet Stykke, en Bestemmelse, der hindrer Sagernes Afgørelse ved Jorlig; de skulle frem til Dom og kunne altsaa fremtidig ikke afgøres ved Jorlig. Det ærede Medlem burde altsaa for saa vidt være glad ved, at Lovforslaget dog her indeholder en Forbedring fra de hidtidige Regler. Saa klagede det ærede Medlem over, at der staa i § 1 noget om, at Handlingen skulde være forbunden med Overtrædelse af Politiforskrifter, og han sagde, at Politiforskrifter kunde man give et meget vidt omfattende Indhold, idet han herved henviste til nogle Politiforskrifter, som for nylig ere giene af Politimesteren ovre i Aarhus i Anledning af den der stedsfundne Havnestreife. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem nægter, at Politimesteren skulde være berettiget dertil eller ikke. Vist er det, at Politimesteren fandt det nødvendigt at udstede saadanne Politiforskrifter, og det glædelige ved Sagen er, at disse Politiforskrifter virkede. Da Politimesteren først havde forbudt, hvad der var blevet indført som Skik derovre, at de, der arbejdede ved Havnen i de strejkende Havnearbejders Sted, hver Aften ved Jyraftens-tid skulde følges hjem fra Arbejdet af Byens Ungdom i stort Optog med Hujen og Strigen gennem Gaderne, saa virkede Forbudet; saa var den Fornøjelse forbi. Dernæst samlede man sig ved Havnen, dannede Opløb og generede Arbejderne saa meget som muligt om Aftenen. Dette fandt Politimesteren det ogsaa nødvendigt at forbyde. Da det var ham, hvem det paahvilede at sørge for, at den offentlige Ro og Orden ikke blev krænket og forstyrret paa Havnens Terrain, maatte det sikkert ogsaa ligge inden for hans Besøjelse at udstede Forbud imod, at de, som ikke havde noget at gøre der, færdedes paa den Plads, og sikkert er det ogsaa, at Forbudet virkede øjeblikkelig. Saa snart denne Bekendtgørelse om Politiforbud var kommen, var det ogsaa forbi med denne Form for Uorden og Ured. Resultatet deraf var, at de mange Borgere i Aarhus, som satte Pris paa, at den offentlige Ro i Byen ikke blev forstyrret af Uroisterne, vare Politimesteren meget taknemmelige, fordi han ved sin resolute Optreden øjeblikkelig havde gjort Ende paa de Tumulter og Optøjer, som man havde forsøgt at sætte i Scene. Nu ved jeg meget vel — det sagde den ærede Taler jo ogsaa